

СЕРГИИТЕ На мястото на днешното кино „Никра“ (бивше „Дружба“ - б.а.), между днешните улици „Акад. Стефан Младенов“ и „Юри Венелин“, цялото пространство се заемаше от видинската „зеленчукова борса“ - Сергиите. Те представляваха една огромна квадратна дървена постройка, с много самостоятелни, отделени един от друг боксове, в които наелите ги зеленчукопроизводители или прекупвачи съхраняваха докараната за продажба стока. Пред входа на всяка клетка бяха монолитно монтирани широки повече от два метра дървени плотове, на които се излагаше всичко за продан в зеленчуковия бранш. От ранна пролет до късна есен те бяха заредени със стоки, според сезона. Изобилие от сапати, репички, пресен и стар лук, алабаш, целина, магданоз; домати, краставици и пипер; дини, грозде и всякакви плодове (без цитрусови - б.а.); картофи, тикви и праз лук. Всичко, което богато раждаше плодородната видинска земя. Тази своеобразна „зеленчукова къща“ беше покрита, така че валежите не бяха пречка за свободното предлагане на продукцията. Продажбата се извършваше в лицевата част на огромния покрит комплекс, точно срещу днешния Куклен театър. На гърба на постройката имаше същите разпределения, в тях обаче не се продаваха зеленчуци, а селскостопански инвентар. Там селските стопани купуваха необходимите им плугове, редосеялки, колесари, ралници, брани, коси, син камък за пръскане на лозята и всичко необходимо на дребния производител, обработващ земята си предимно с животинска тяга.

На площада пред Сергиите се подреждаха стотици волски коли и каруци (особено в петъчния пазарен ден - б.а.), когато идваха производители от всички села на околията, за да предлагат прясната си стока. Предприемчивите кебапчии и търговци разпалваха големи скари на въглища и предлагаха на пазаруващите изключително вкусни кебапчета, карначета, кюфтета (от истинско месо. не с витабела - б.а.) и пържоли, печени люти чушле-та и изстудена бира.

Колоритът на Сергиите се допълваше в дните преди Петров-ден (денят на светите равноапостоли Петър и Павел - б.а.) от гната продукция на видинските грънчари. Те предпа-ваха красиво изписани гювечета, панички, кастрончета, гърне-та стомни, делви, свирки, окарини, барденца, дудуци, хурки, вретена, чекръци и какво ли не. Жените от селата и града купу-ваха разноцветните „чирипи“, за да спазят традицията и да „раз-

несат за здраве и берекет“ на близки, роднини и съседи. Срещу сергиите, по продължението на улица „Юри Венелин“ в посока към „Калето“, до Ветеринарната лечебница се намира-ше т. нар Женски пазар, опиращ до дъпбокия крепостен ров. На него се предпагаха всички ежедневно необходими неща за всяка модерна домакиня“. На грубо скованите дъски, върху забити в земята „крака“ се предлагаха патици, кокошки, пилета, гъски, пуй-ки, пауни, зайци, както и яйца, сирене, мляко и др. животински продукти, произвеждани в околните села. Целият терен на паза-ра беше земен и създаваше много неудобства при дъждовно време В средата на пазара имаше голям кантар (децимал - б.а.), на които се мереха тежки товари. В ъгъла, преди подхода към "Пазар капия" се намираше специалната постройка за продажба на дървени въглища (домакините готвеха навън върху „дървени“ котлони), а дълбоката варница, предлагаше качествена гасена вар всякакви домашни нужди...